

Poslovni broj: UsII-364/18-9

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojeg zastupa odvjetnik iz Odvjetničkog društva

po generalnoj punomoći broj: protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu Grada Vrbovskog i utvrđivanje visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Vrbovskog, kojeg zastupa odvjetnik u Zagrebu, na sjednici vijeća održanoj 20. veljače 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/392, urbroj: 376-10-18-32 od 20. srpnja 2018.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba da zainteresiranoj osobi Gradu Vrbovskom, nadoknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

III. Odbija se zahtjev tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d. iz Zagreba za naknadu troškova postupka u iznosu od 6.250,00 kn.

IV. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Vrbovskog prema evidenciji Općinskog suda u Karlovcu, Zemljišnoknjižnog odjela Vrbovsko, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku i komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI, JLS Vrbovsko, br: 16/2017, 20.2.2017. (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja (točka I. izreke rješenja), utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama navedenim u

potvrđi Županije Primorsko-goranske, Grada Vrbovsko, Jedininstvenog upravnog odjela, klasa: 344-03/18-01/1, urbroj: 2193-03-18-01-1 od 5. srpnja 2018. i potvrđi Županije Primorsko-goranske, Grada Vrbovsko, Jedininstvenog upravnog odjela, klasa: 344-03/18-01/1, urbroj: 2193-03-18-01-2 od 5. srpnja 2018., koje su sastavni dio ovog rješenja, a koje nekretnine su u naravi javne površine i/ili nerazvrstane ceste i na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI (točka II. izreke rješenja), količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu (točka III. izreke rješenja), utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke I. i II. ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Općinskog suda u Karlovcu, Zemljišno-knjižnog odjela Vrbovsko ili podredno Državnoj geodetskoj upravi, Područnom uredu za katastar Rijeka – Ispostava za katastar nekretnina Vrbovsko, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrđi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17. – dalje: Pravilnik), (točka IV. izreke rješenja), utvrđuje se da Grad Vrbovsko ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 30. prosinca 2016., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Grada Vrbovskog ukoliko je ista nastupila nakon 30. prosinca 2016., prema evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela Vrbovsko dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji (točka V. izreke rješenja), obvezuje se tužitelj u roku od 8 dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i Gradu Vrbovsko (točka VI. izreke rješenja), obvezuje se tužitelj u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja platiti Gradu Vrbovsko naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu i drugu godinu. Svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena (VII. izreke rješenja), obvezuje se Grad Vrbovsko omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja (točka VIII. izreke rješenja).

Protiv osporenog rješenja tužitelj je podnio tužbu zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi u bitnom navodi da je između njega i Grada Vrbovskog sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti javnih površina 24. ožujka 2015., kojim je uređen odnos između tužitelja i Grada Vrbovsko vezano za zasnivanje i izvršavanje prava služnosti na nekretninama u vlasništvu ili upravi grada. Zainteresirana osoba Grad Vrbovsko (dalje: zainteresirana osoba) se 30. prosinca 2016. obratio tuženiku radi pokretanja postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe te utvrđivanje visine naknade za pravo puta sukladno odredbi članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK). Na temelju predmetnog zahtjeva, a ne uzimajući u obzir činjenicu da su između tužitelja i zainteresirane osobe odnosi već uređeni sklopljenim ugovorom, tuženik je, nakon provedenog postupka 23. studenoga 2017., donio djelomično rješenje koje je poništeno presudom ovoga Suda poslovni broj: UsII-351/17-7. Navodi kako mu je dopisom od 23. prosinca 2016. Grad uputio otkaz ugovora koji drži neosnovanim zbog čega je po ovom pitanju pred Trgovačkim sudom u Zagrebu dana 17. svibnja 2017. podnio tužbu radi

utvrđenja da je otkaz ugovora neosnovan i bespravnog učinka, pa da je time sklopljeni ugovor i dalje na snazi, te proizvodi pravne učinke. Navodi kako je tuženik donio novo rješenje koje sada osporava jer je pogrešno zaključio kako sklopljeni ugovor niti ne proizvodi pravne učinke te je time pogrešno riješio (odlučio) o prethodnom pitanju s posljedicom da je pogrešno primijenio odredbu članka 2. stavka 1. točke 21. ZEK-a i članka 8. stavka 4. Pravilnika. Tužitelj smatra da je tuženik propustio raspraviti pravnu prirodu ugovora vezano za okolnost radi li se o ugovoru koji može prestati otkazom, odnosno, osporava da bi predmetni ugovor mogao prestati otkazom koji se može dati u svako doba kao i to da bi bio sklopljen na neodređeno vrijeme u smislu članka 212. stavka 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj ustraje na tvrdnji da ugovor zbog svoje svrhe, odnosno po prirodi postojećeg odnosa koji se njime uspostavlja, ne može prestati otkazom kao što otkazom mogu prestati obvezno-pravni ugovori koji nemaju ovakvu prirodu i svrhu te koji nisu usmjereni na zasnivanje stvarnog prava kao što je služnost uknjižbom u zemljišne knjige. Ističe da priroda EKI koja proizlazi iz posebnog uređenja je takva da odnos kojim se uređuje obveza trpljenja i ovlast korištenja cestovnog zemljišta radi gradnje, održavanja, razvoja i dr. određuje da obveza trpljenja i pravo na izvršavanje ovlasti vezano za predmetni EKI mora počivati na dugotrajnom neprekinutom odnosu i da taj odnos treba i mora trajati sve dok za to postoji potreba. Napominje da predmetnim ugovorom nije predviđena mogućnost otkaza kao načina prestanka ugovora, a iz pravne prirode ugovora, koja mu proizlazi iz pravila posebnog pravnog uređenja za EKI, nije primjenjiv prestanak ugovora otkazom, odnosno ovaj ugovor treba sagledavati kao ugovor na koji se primjenjuju pravila posebnog pravnog uređenja s kojima nije spojivo da bi mogao prestati otkazom kao drugi trajni obvezni odnosi koji su podvrgnuti općim pravilima Zakona o obveznim odnosima. Otkaz nije osnovan osobito iz razloga što ugovor ima stvarno pravne elemente i povezan je sa svrhom zasnivanja služnosti i trajanjem potrebe za izvršavanjem sadržaja i ovlasti koje čine predmetnu služnost. Ugovorni odnos nastao je u svrhu, osnivanja i izvršavanja služnosti kao stvarnog prava te je taj obvezni odnos tako čvrsto povezan sa svrhom služnosti, kao stvarnog prava i njezinog izvršavanja, da se on ne može promatrati i cijeliti isključivo i bezuvjetno kao trajni obvezni odnos zanemarujući pri tome stvarno pravnu svrhu zbog koje je sklopljen i izvršavan. Posebno napominje da su člankom 237. do članka 245. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima izričito propisani načini prestanka služnosti, te da se otkazom ne može otkazivati ugovor o zasnivanju služnosti po pravilima Zakona o obveznim odnosima koja vrijede za ugovore koji su obvezno pravne prirode, jer je predmetni ugovor stvarno pravnog karaktera, te predstavlja trajni stvarno pravni odnos i to na vrijeme sve dok za tužitelja traje potreba za korištenjem služnosti, a zasnovano stvarno pravo služnosti djeluje prema svima, pa i prema tuženiku i prema zainteresiranoj osobi kao vlasniku nekretnina. Tužitelj u tužbi upućuje i na praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske po kojoj služnost postoji i pored toga što nije upisana u zemljišne knjige, ako se izvršava na temelju ugovora, te na praksu Vrhovnog suda Republike Austrije prema kojoj otkaz ugovora o zasnivanju služnosti ne može biti valjan ako takva mogućnost nije ugovorena, odnosno ne postoji valjani razlog koji bi opravdao otkaz. Smatra da zainteresirana osoba nema nikakav pravni interes za otkazivanje predmetnog ugovora iz razloga što otkazom ugovora o osnivanju služnosti koji je sklopio izjavom volje, sadržaj prava tužitelja se ne mijenja, tj. zainteresirana osoba sada želi ostvarivati svoj ekonomski interes na temelju zakonske služnosti, a ne više na temelju ugovorom ustanovljene služnosti u korist tužitelja. Pravni učinak, odnosno posljedica otkaza predmetnog ugovora ne utječe na zainteresiranu osobu u vidu stvarno pravnog učinka na bilo koji način, a tužitelj je do sada imao služnost na temelju ugovora s zainteresiranom osobom, a od sada bi mogao imati na temelju Zakona o elektroničkim komunikacijama. Dakle, da se zaključiti kako zainteresirana

osoba odustaje od svoje izjave volje, koja je za cilj imala ustanovljenje služnosti i koja se kao takva izvršava, radi ostvarivanja isključivo ekonomskog interesa, a čime postupa nepošteno i nesavjesno. Posebno napominje da pravni sustav mora korespondirati s razvojem društva i time izbjeci stvaranje nepravdi u konkretnim životnim odnosima, jer bi se u suprotnom dopustilo da striktno, kruto i doslovno primjenjivanje pravnih pravila ima za posljedicu izravnu negaciju prava čijoj su zaštiti bila izvorno namijenjena, što je izraženo i u recentnoj sudskoj praksi Suda Europske unije, ali i u odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske. Tužitelj predlaže ovom Sudu da u smislu članka 26. u vezi s člankom 7. Zakona o upravnim sporovima održi raspravu, dok će se o detaljnim dokaznim sredstvima očitovati nakon primitka odgovora na tužbu, a svakako prije održavanja ročišta, te je zatražio da ovaj Sud odluči o prethodnom pitanju i utvrdi da je neosnovan otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 24. ožujka 2015., te da se utvrdi da je taj ugovor na snazi, da se poništi rješenje tuženika od 20. srpnja 2018. i odbije zahtjev za utvrđivanjem plaćanja naknade na ime prava puta, odnosno podredno da se prekine postupak o odlučivanju o tužbi sve dok Visoki trgovački sud Republike Hrvatske pravomoćno ne odluči o prethodnom pitanju te da se obveže tuženika podmiriti tužitelju troškove ovog postupka. Pored navedenog tužitelj je predložio i odgodu izvršenja u smislu članka 26. Zakona o upravnim sporovima jer bi izvršenjem ovakve odluke tužitelju bila nanesena šteta za koju bi mogao izdvojiti znatno više sredstava od onih koja je dužan plaćati po ugovoru za koji smatra da je na snazi, te je predložio i sklapanje nagodbe pred ovim Sudom radi mirnog rješavanja ovog spora te da se pozove Grad Vrbovsko da sudjeluje u ovom postupku kao zainteresirana osoba.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je u ponovljenom postupku u kojem je doneseno osporavano rješenje uzeo u obzir pravno shvaćanje ovoga Suda iz presude poslovni broj: UsII-351/17 i UsII-130/17 u kojima je Sud zauzeo stav kako prije nego je ugovor o služnosti tužitelja i zainteresirane osobe raskinut, nema mjesta ove odnose u istoj pravnoj stvari rješavati donošenjem rješenja od strane tuženika. Tuženik je donio osporavano rješenje i odredio da naknada za pravo puta teče tek od kada je ugovor među strankama prestao, a to je nastupanjem otkaza kojeg je zainteresirana osoba izjavila tužitelju. U odnosu na tvrdnju tužitelja da ugovor nije mogao prestati izjavom o otkazu jer predstavlja trajni obvezni odnos, tuženik ističe da se ista zasniva na potpuno pogrešnom pravnom stajalištu tužitelja kako ugovor sklopljen na neodređeno vrijeme ne može prestati sukladno pravilima obveznog prava. Tužitelj se poziva na specifičnu pravnu prirodu ovog ugovora te obrazlaže da se ugovor ne može otkazati dok postoji potreba za služnosti, a ista postoji dok na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe postoji tužiteljeva EKI. Ističe da je među strankama sve do 28. prosinca 2016. bio na snazi ugovor koji je otkazan izjavom o otkazu zainteresirane osobe od 23. prosinca 2016., a ugovor je otkazan pozivom na članak 212. stavak 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima. Tuženik smatra da je neprihvatljiv navod tužitelja da obveza trpljenja vezano uz EKI mora počivati na dugotrajnom neprekinutom ugovornom odnosu koji mora trajati sve dok na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe postoji tužiteljeva EKI. Naime, zainteresirana osoba je pokretanjem postupka pred tuženikom jasno izrazila volju da joj se rješenjem odredi pravo na naknadu za pravo puta, a donošenjem osporavanog rješenja kojim je nesporno utvrđeno da tužitelj ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe te je utvrđena količina i vrsta infrastrukture i visina naknade za pravo puta, otpali su razlozi tužitelja za ugovorom o služnosti. Dodatno napominje da od trenutka otkazivanja ugovora tužitelj više ne plaća ugovorenu naknadu za služnost. Tuženik smatra da tužbeni navodi kako ugovor nije prestao izjavom o otkazu zainteresirane osobe od 23. prosinca 2016. nisu osnovani, te predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da je ovaj Sud svojom presudom poslovni broj: UsII-351/17 od 5. travnja 2018. utvrdio nespornim da su tužitelj i zainteresirana osoba sklopile ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama i da su time bili uređeni odnosi između ovih stranaka pa da tuženik nije mogao rješavati upravnu stvar „prije nego je taj ugovor raskinut“. Vežan navedenim pravnim shvaćanjem, u konkretnom slučaju, što proizlazi iz obrazloženja osporenog rješenja, tuženik je u rješavanju upravne stvari utvrđivao jesu li tužitelj i zainteresirana osoba sklopili ugovor o pravu služnosti i kad je utvrdio da su ove stranke takav ugovor sklopile rješavao je o „prethodnom“ pravnom pitanju je li taj ugovor prestao pa je riješio da je ugovor o pravu služnosti prestao nastupanjem učinaka izjave o otkazu zainteresirane osobe (28. prosinca 2016.), prije nego je zainteresirana osoba podnijela zahtjev u upravnom postupku i da je zbog toga mogao rješavati upravnu stvar. Kod rješavanja prethodnog pitanja, kada je ocjenjivao je li ugovor o pravu služnosti prestao nastupanjem učinaka izjave o otkazu, tuženik je pravilno primijenio materijalno pravo, odnosno odredbu članka 212. Zakona o obveznim odnosima prema kojoj odredbi je ugovor o pravu služnosti zainteresirana osoba, jednako kao i tužitelj, mogla otkazati u svako doba, samo ne u nevljeme, jer je tim ugovorom zasnovan trajni obvezni odnos bez određenog roka trajanja, koji proizlazi iz sadržaja tog ugovora (članak 4. ugovora o pravu služnosti). U konkretnom slučaju zainteresirana osoba otkaz nije dala u nevljeme, jer tužitelj nekretnine u njezinom vlasništvu, a na kojima ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu, zbog toga što na tim nekretninama ima zakonsko pravo puta, imao je pravo koristiti i prije nego je ugovor sklopio odnosno to pravo bi imao i da ugovor nije sklopio kao što ga ima i nakon što je ugovor prestao. Nadalje, ističe da je ranije doneseno djelomično rješenje ocjenjeno nezakonitim i poništeno jer u postupku nije bilo nedvojbeno utvrđeno da je zainteresirana osoba vlasnik svih nekretnina iz točke I. izreke poništenog rješenja. Time se tužitelju daje procesno pravo utvrditi vlasnika nekretnina i prema tome dostaviti obračun naknade za pravo puta i prema tom obračunu naknadu platiti. Ako se tim procesnim pravom tužitelj ne koristi, to je na njegovu štetu koja nastaje isključivo njegovim propuštanjem. Prema tome, zbog toga što mu se to procesno pravo daje, tužitelj više ne može biti doveden u situaciju, svakako ne radnjama tuženika i zainteresirane osobe, da plaća naknadu za pravo puta i vlasniku nekretnine, odnosno upravitelju općeg dobra, a i zainteresiranoj osobi koja moguće nije vlasnik nekretnine, odnosno upravitelj općeg dobra. Nadalje, napominje da tužitelj tužbu podnosi zbog svih zakonom propisanih razloga, pa tako i zbog pogrešnog odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, iako se tužbeni navodi odnose isključivo na primjenu prava pa iz tog razloga smatra da Sud može riješiti spor bez rasprave (članak 36. stavak 1. točka 4. Zakona o upravnim sporovima). Nadalje, nije osnovan prijedlog tužitelja za prekid upravnog spora dok se ne odluči o prethodnom pitanju u sudskom postupku jer je tuženik u rješavanju upravne stvari već riješio o tom pitanju. Napominje da nije osnovan niti prijedlog tužitelja da tužba ima odgodni učinak jer ničim nije dokazao da bi plaćanjem naknade za pravo puta na temelju osporenog rješenja za njega nastupila teško popravljiva šteta. Konačno, tužitelj je naknadu za pravo puta na temelju tog rješenja već platio. Zainteresirana osoba zatražila je trošak upravnog spora za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 3.125,00 kn s uključenim porezom na dodanu vrijednost.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju i zainteresiranoj osobi, a odgovor na tužbu zainteresirane osobe dostavljen je tužitelju i tuženiku.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva Sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja, kao i dokaze na kojima je utemeljeno osporeno rješenje, nakon čega je ocijenio da tuženik osporenim rješenjem nije povrijedio zakon na štetu tužitelja.

Odredbom članka 28. ZEK-a uređeno je korištenje općeg dobra i nekretnina drugih na temelju prava puta, te je stavkom 1. istog članka propisano da se smatra da infrastrukturni operator ima pravo puta ako je izgradio elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona, uz ispunjavanje bilo kojeg od sljedećih uvjeta i to da posjeduje uporabnu dozvolu izdanu na svoje ime ili na ime svojih univerzalnih ili pojedinačnih pravnih prednika, da se koristi elektroničkom komunikacijskom infrastrukturom i drugom povezanom opremom bez sudskog spora s upraviteljem općeg dobra ili vlasnikom nekretnine na kojoj je izgrađena ta infrastruktura, u razdoblju od najmanje tri godine od početka njezina korištenja, u kojem slučaju tuženik izdaje potvrdu o pravu puta u skladu s Pravilnikom iz članka 29. stavka 1. toga Zakona (stavak 2.).

Prema stavku 4. citiranog članka Zakona infrastrukturni operator obvezan je plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obvezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta. Odredbom stavka 6. citiranog članka Zakona propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona, te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Pobijano rješenje tuženika doneseno je u izvršenju ranije presude ovoga Suda poslovni broj: UsII-351/17-7 od 5. travnja 2018., te je tuženik postupajući sukladno razlozima danim u navedenoj presudi trebao utvrditi je li tužitelj na administrativnom području Grada Vrbovskog infrastrukturni operator, količinu i vrstu EKI koju ima na predmetnom području, visinu naknade za pravo puta koju je obvezan plaćati Gradu kao vlasniku nekretnine na kojima se nalazi EKI te datum od kojeg teče obveza plaćanja naknade za pravo puta. Tuženik je, imajući na umu članak 28. ZEK-a kao i odredbu članka 27. stavka 1. ZEK-a, utvrdio da tužitelj ima pravo puta na administrativnom području Grada na kojem se nalazi njegova EKI te je ujedno utvrdio količinu, vrstu i vlasništvo zainteresirane osobe na nekretninama na kojima se nalazi navedena infrastruktura te datum od kojeg teče pravo na naknadu za pravo puta.

Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba, u smislu naprijed navedene odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a podnijela zahtjev tuženiku, koji zahtjev je tuženik zaprimio 30. prosinca 2016., kako to proizlazi iz prijemnog štambilja tuženika. U zahtjevu je navedeno da je zainteresirana osoba s infrastrukturnim operatorom imala regulirane odnose na temelju ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 24. ožujka 2015., međutim, zainteresirana osoba je dopisom od 5. siječnja 2017. dostavila izjavu o otkazu ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama koju je tužitelj zaprimio 28. prosinca 2016.

Tužitelj smatra da je tuženik pogrešno zaključio kako ugovor sklopljen između zainteresirane osobe i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke te je time pogrešno odlučio o prethodnom pitanju s posljedicom da je zbog toga pogrešno primijenio odredbu članka 2. stavka 1. točke 21. ZEK-a i članka 8. stavka 4. Pravilnika, odnosno, tužitelj osporava da je ugovor prestao otkazom, što u tužbi opširno obrazlaže. Naime, tužitelj smatra da se predmetni ugovor nije mogao otkazati jednostrano, izjavom o otkazu ugovora.

Međutim, u konkretnom slučaju radi se o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine, a u kojem postupku se utvrđuje i obveza infrastrukturnom operatoru na plaćanje naknade za pravo puta, a ne o postupku kakvog ima na umu odredba članka 8. stavka 4. Pravilnika, prema kojoj obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine, dakle, postojanje ugovora je uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta, o čemu se ovdje ne radi.

Prema ocjeni ovoga Suda, u postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, u okolnostima konkretnog slučaja, sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta u ovom postupku. Stoga nije osnovan navod tužitelja kako je tuženik pogrešno zaključio da ugovor o služnosti više ne proizvodi pravne učinke, budući spisu predmeta prileži dokaz o otkazu navedenog ugovora, a učinci otkaza nastupili su 28. prosinca 2016.

U pogledu tvrdnje tužitelja da ugovor sklopljen između njega i zainteresirane osobe nije mogao prestati izjavom zainteresirane osobe o otkazu, valja istaknuti da je ovaj Sud u presudi poslovni broj: UsII-242/18-9 od 5. prosinca 2018. izrazio stajalište da u postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, o kojem postupku je riječ u konkretnom slučaju, sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta u ovom postupku. Stoga se ne može ocijeniti osnovanim navod tužitelja kako je tuženik pogrešno zaključio da ugovor o služnosti više ne proizvodi pravne učinke, a i tužitelju je poznato da je zainteresirana osoba priložila dokaz o otkazu navedenog ugovora.

Tuženik je u provedenom postupku pravilno utvrdio datum od kojeg teče pravo na naknadu za pravo puta, odnosno 30. prosinca 2016., kada je zainteresirana osoba podnijela zahtjev, jer je ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 24. ožujka 2015. otkazan izjavom zainteresirane osobe od 23. prosinca 2016. koju je tužitelj zaprimio 28. prosinca 2016., kada su i nastupili učinci otkaza. Izuzetak su nekretnine iz točke I. izreke pobijanog rješenja jer je zainteresirana osoba na njima uknjižila pravo vlasništva nakon navedenog datuma, a do donošenja pobijanog rješenja, pa u tom slučaju naknada za pravo puta teče od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na predmetnoj nekretnini zainteresirane osobe.

Imajući na umu sadržaj tužbe, te odgovora tuženika na tužbu kao i podatke u spisu predmeta proizlazi da je strankama u predmetnom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora omogućeno očitovanje o podnescima zaprimljenim tijekom upravnog postupka. Tužitelj, tuženik, a niti zainteresirana osoba ne dovode u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u postupku i odlučnog za pravilno rješavanje predmetne upravne stvari, pa je Sud predmetni spor riješio bez održavanja rasprave, ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva bitna pitanja, odnosno ona koju su odlučna za donošenje pravilnog rješenja, te razlozi zbog kojih se osporeno rješenje osporava ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja. Naime, u konkretnom slučaju tuženik je pravilno ocijenio da postoje uvjeti za postupanje po zahtjevu zainteresirane osobe, te je detaljno obrazložio stajališta i zaključke na kojima temelji pobijano rješenje, odnosno pravilno je utvrdio da tužitelj ima pravo puta na području zainteresirane osobe, jer je izgradio EKI na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, a što među strankama nije niti sporno, te je također obrazložio da je zainteresirana osoba stekla pravo na naknadu za pravo puta od trenutka podnošenja zahtjeva, odnosno trenutka kada je uknjižilo pravo vlasništva nakon podnošenja zahtjeva, te je jasno obrazložio razloge zbog kojih smatra da je predmetni ugovor otkazan.

Tužitelj je uz tužbu podnio i prijedlog za odgodu izvršenja pobijanog rješenja u smislu članka 26. Zakona o upravnim sporovima, no međutim, s obzirom na način kako je riješen predmetni upravni spor, odnosno tužbeni zahtjev tužitelja je odbijen, stoga više nema razloga za donošenje odluke o prijedlogu za odgodu izvršenja.

Slijedom navedenog, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presuditi kao u izreci ove presude (točka I izreke presude).

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke presude) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, uvećan za porez na dodanu vrijednost u ukupnom iznosu od 3.1250,00 kn.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova tužbe u iznosu od 6.250,00 kn je odbijen jer je tužitelj izgubio spor u cijelosti te sukladno odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima snosi sve troškove spora (točka III izreke presude).

Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a (točka IV izreke presude).

U Zagreb, 20. veljače 2019.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpredvka – ovlaštena službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	3.4.2019. 8:37:08		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/102	376-08		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-19-4	spis	0	

